

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Gretchen Grosser: Aal ferstuuden sik

Seeltersk – Saterfriesisch

Gretchen Grosser

Aal ferstuuden sik

As nu Pingster deer waas, do sieten jo aal tousoamen un luurden ap dät, wät kuume schuul. Un dät duurde uk nit loange, do fäng dät oun tou suusjen un tou bruusjen fon n'Heemel häär. Dät waas juusso, as wan n'Stoarm apkumt, un in dät ganse Huus, wier jo sieten, fälde man dät. Uk kreegen jo Tungen tou sjoon, as wan dät Fjuurflammen wieren. Do deelten sik, un ap älkuneen fon hier sätte sik een Tunge deel. Un jo wieren ful fon dän hillige Gäist, un jo fängen oun tou baalen in uurse Sproaken, so as die Gäist dät ienroate, dät uuttouspreeken.

Nu woonden in Jerusalem allerhound Juden, do dät mäd hieere Gloowe gans niep noomen, un fröier in't Uutlound woond hieden, allerwegense, wier dät Moansken rakt unnern Heemel. Do koomen, as dät Bruusjen losgeen, in n'grooten Swoarm tousoamen un moakeden groote Oogene, dan älkeen heerde, dät jo juust in hieere Sproake boalden. Jo wunnerden sik grääsich. „Sunt düsse Ljude, do deer juust baale, nit uut Galiläa? Wo is dät bloot muugelk, dät wie do heere un ferstounde älk in sien Moudersproake? Deer sunt Perser un Meder, Ägypter un Lybier, uk Römer un masse uurs Foulk. Aal baale jo in hieere Sproake von aal dät Groote, wät Goad dän häd, un wie konnen dät ferstounde! (Apostelgeschichte 2, 1 – 12)

Iek hääbe mie tou Pingster Gedankene moaked un mie so foarstoalt, wan dät nu bie uus uk moal bie sun grooten Stoarm, as die bie uus uk oafter is, so geböarde. Ap älk fon uus koom n'Tunge addeel un alle Ljude kuden sik dan ferstounde, ofwäil do Hoochdüütske, do Plattdüütske, do Seelterfräisen, do Türken, do Libanesen un Rußlo-unddüütske, do in uus Täärp woonje, aal in hieere oaine Sproake baale. Mon, dät waas oaber wät. Wie kuden ap Raise gunge ätter Amerikoa,

sunner Ängelsk baale tou können. Wie baale deer dan Seeltersk, un aal können uus ferstounde. Wät kuden wie uus Oarbaid, Jäild un Moite spuarje! Wie hougeden goar naan Dolmetscher un neen Sproakkurse moor, do Koastere hieden dät ful lichter un do Schoulbäidene uk. Of dät wäil beeter waas? Wäl weet? Dan roate dät wildäge wäil noch moor Ljude sunner Oarbaid, un iek säärm hiede uk neen Schüüfken moor.

Gretchen Grosser

Räntnere hääbe dät altied glieke drok

Wät kon me sik toumäts uk aal wät tousoamendweele. Bie mie kumt dät wäil deerfon, dät iek mie altied toufuul foarnieme, wät iek so deeges aal noch dwoo wol. Kumt mie oaber dan uunferwoars wät deertwiske, dan kuume iek deermäd inne Rudulten un oarbaidje mie fääst.

Knu waas dät so. Iek hiede tou uusen kweeden: „Mäiden rakt dät moal Truchnunner-leten, of jou dät gefaalt of nit. Sun leten kon iek dan ädder genouch kloor hääbe. Fluks ätter't Middai-leten gunge iek ättern Friseur. Iek mout nödich wier Krull in mien Hiere hääbe.“ Dän uur Dai waas iek so tiedich kloor. Uum twelich hieden wie in uus Köakene al wier scheene Laie, un iek hiede losgunge kuud. Min Mon liet mie oaber wiete: „Lenchen fangt eerst uum hoolich twoo wier oun, deeruum können wie noch wäil een ganse Uure Siesta moakje.“ „Du hääst gjucht, Gregor“, meende iek, „dan gunge wie noch n'Schoft sitte. Wan iek fon n'Friseur wier inne bän, dan wol iek bie uus Wäante noch ieuwen do Bäade frisk beluuke.“ Iek siet noch man juust in min Sässel un snurkede as altied fluks ien. Tou glieker Tied noom iek Uurträksele uut Schap un geen deermäd ju Trappe ätter do Wäante-Koomere uumehooch. As iek deer ju Doore eepen moakede, tjoude iek mien Oogene nit. Lenchen, mien Friseurin, klieuwede juust een loange Boan Tapete anne Muure, die kliesterge wäite Quast liech buppe ap n'Bääd. Inne Timpe fon dän Koomer bääter't Klooderschap stude ju littje Erika mäd' n loangen Baisem un hoalde ju Spinnschäardelse fonne Muure.